

Шановні колеги!

Пропоную вам вибрати свій слоган для цього номера.

Пролог: шепіт із піску

У вітрах за Межевими Горами подекуди про постать, яка з'являється на межі сутінку — ні день, ні ніч. Його звуть Златоязикий Дух. Він не продає зброї, не торгує золотом. Він дарує мрії. Але жодна — не безцінна. Прави-телям він пропонує вплив. Вигнанцям — другий шанс. Поетам — безмежну натхненність. Але всі йдуть із тінню.

Одного разу молодий маг запитав:

— Чому кожне твоє бажання несе кайдани?

Златоязикий усміхнувся очима, що світилися, як монети у джерелі:

— Бо ніхто не читає напису на звороті бажання, — і розтанув у пилу забуття.

Фраза «Диявол у дрібницях» давно стала звичною. Але справжній її сенс розкривається лише тоді, коли перед нами не формальність, а вибір із необоротними наслідками.

Зустрінь я того, хто пропонує щедрі угоди без ціни, — можливо, я краще зрозумів би, чому «безкоштовне» часто виявляється найдорожчим. Але, якщо чесно, я волів би ніколи не знайомитися з такими.

Кожна, на перший погляд, добра пропозиція заслуговує на пильне око. Бо блиск — не завжди світло. Іноді це приманка. І часто ми розуміємо це запізно — коли кінець вже не солодкий, а солодко-гіркий.

Жити просто. Жити чесно. Жити без боргу перед темним — от що варто.

Післямова

Минуло багато років, і той юний маг став сивим мандрівником. Він так і не звернувся по бажання, не торкнувся жодної угоди. Але в його книзі з'явилися нові розділи: не про чари — про вибір.

Одного дня він зустрів учня. Той питав, чому маг такий сильний, хоча не має амулетів чи угод з духами.

— Тому що я навчився читати дрібним шрифтом, — відповів старий.

— А що там написано? — не вгавав учень.

— Завжди одне й те саме, — сказав маг і усміхнувся. — **Те, що здається коротким шляхом, найчастіше є колом.**

З повагою, проф. Д. Іванов ■